

Suseda z Bud'onného 17

Opretý o barlu chvíľu neveriacky zísal, čo to ten uniformovaný páňko pred jeho autom spisuje do notežteka. Ale nerušil ho, bolo vidno, aký je sústredený, s jazykom trochu vyplazeným, s papierom takmer pod nosom. Zrejme krátkozraký. Práve mu došlo, že poliša v okuliároch, ešte vlastne nikdy nevidel. Preplácajú im šošovky? Operáciu zraku?

Ale keď sa mu snažil lístoček zabodnúť za stierač, radšej už vykročil a zakročil. Lepšie vybaviť to z očí do očí, či krátkozrakých, či operovaných, ako potom práčne vysvetľovať v odvolaní.

- Stalo sa niečo, páň policajt?! Som snáď aktérom nejakého toho dopravného priestupku? – skúsil pomerne zhovievavo, ale schytil to nečakane, drsne a bez okľuky.

- Stojíte na mieste vyhradenom pre...- zaváhal, zrejme mu na um prišli aj iné ako spisovné a slušné pomenovania, typu "reťas", tak mu rovno skočil do reči, aby sa zbytočne chudák neblamoval a nestrápnoval. Jeho pot z omylu mu ako následná satisfakcia bude stačiť.

- Aha...- zalaškoval.

Nadvihol barlu, premeral si ju po celej dĺžke, zaboril zas do asfaltky a ovalil sa na ňu, vystrúhajúč úsmev. Zdalo sa mu, že ako názorná ukážka jeho práva na miesto pre invalidov, to mužovi zákona bude stačiť. Nie, nestačilo. Prišla ľadová sprcha.

- ...stojíte na mieste vyhradenom pre rodiny s deťmi. – namieril prst na značku pred parkovacím miestom.

Jeho obliat studený pot. Prižmúril oči a naozaj. Kopol sa o jedno miestečko. To pre „reťasov“ bolo hneď vedľa. Až vedľa!

- Chrobáčik, nemusel si sa tak veľmi ponáhľať, ešte som chcela našej maličkovej kúpiť toho želé hadíka, čo pre neho pišťala a otravovala nás celý nákup. – prilepili sa mu o líce čiesi mäkké pery.

Vedľa neho stála mladá žena v smiešnom klobúčiku a za ruku držala zasoplené dievča, ktorému z úst trčal ožužlaný kus sladkého hada, čo jej visel snáď až po pupok. Žena ho chytila pod pazuchu a ovesila sa naň.

- Otvoriš už kufor, prosím? - usmiala sa a bol by schytil bozk aj na druhé líce, keby im do ľúbivého dialógu nevtrhol policajt.

- Potom je všetko v poriadku, pane. Je však vašou občianskou povinnosťou mať v aute označenie: dieťa v aute. To isté platí aj o vašom zdravotnom znevýhodnení. Najlepšie, ak to budete mať na palubnej doske. – odrečnil nabíľované, vytiahol svoj „omylom“ vypísaný lístoček a takmer zasalutujúc odkráčal hľadať ďalších previnilcov pred preplneným supermarketom.

Neprestala sa usmievať a neprestala ho, chvalabohu, pridržať pod pažou. Asi by mal problém to ustáť.

- Ak sa nenahneváte, susedko, idem promptne vrátiť to dieťa pred obchod. Vy rýchlo preparkujte, aby si neprišiel skontrolovať vaše auto, neviem, ako mu vysvetlíme, že v ňom nemáme detskú autosedačku pre malú. A nie, že mi utečiete. Za záchranu ma hodíte teraz domov. – žmurkla na dievčatko a to, stále sa jej držiac ako kliešť, čo ak sa jej ujde ešte jeden taký hadík, pokojne vykročilo.

Díval sa na jej štíhle nohy, celú siluetu aj blond vlasy vytŕčajúce spod klobúčika a nechápal, čím si tohto anjela zaslúžil. „A ani si sa jej nezastal, keď ju suseda z prízemia buzerovala za fajčenie na medzichodbičke. A dívala sa na teba. Ale držala bobriku mlčanlivosti...“ začalo sa do neho naväzať svedomie.

Naskočila, zabuchla, zapásala sa, zložila hroznú pokrývku hlavy na kolená a nezotierajúč úsmev, natočila sa zas k nemu.

S obavou jej pohľad skromne vrátil. Videla jeho rozpaky. Zdalo sa jej to...také zlaté a nedospelácke a vôbec nie prijateľné pre odmeraného, večne umrmlaného suseda od vedľa. Ale nechcela ho trápiť.

- Dobře. Spoznala som vaše auto a všimla si aj to, že parkujete nesprávne, aj keď som chvíľu zaváhala, či ste ma náhodou neoklamali a nemáte manželku a deti a tak...- dala sa vykladať o náhodnom stretku minule vo výťahu, aj rozkladať rukami. – Tak som zosnovala tento plán. Tej malej stačil jeden megahad. Po prvé jej zapchal ústa a potom, fakt sú dobré! – zalovila do igelitky a vytiahla z nej ďalšiu zelenú pocukrovanú hrôzu.

Ponúkla mu jeden koniec, druhý už visel z úst jej samej. Zdvorilo odmietol a skúšal naštartovať auto. Kde bol, keď sa to v autoškole učili? Mal pocit, že na sedadle šoféra sedí po prvýkrát v živote.

- Bola som si kúpiť nejaké jogurty na večeru a vy...- obzrela sa, ale na zadnom sedadle bola iba akási čokoláda a balíček jabĺk. – Hmmm. To nevyzerá ani na diétu, ani na výdatnú, silnú večeru. – spôsobne sa usadila a zamerala pohľad dopredu. – Naozaj si nedáte? Je to trochu kyslé, ale títo gumkáči sú dobrí na vlasy a na nechty. – vtáhovala chudáka zlízaného z cukru do úst a zas ho vypúšťala, kým jej neskončil na sukni a následne, olepený chlpmi, v igelitke.

Potom bolo ticho. Dve minúty, kým nezaparkovali pred činziakom.

- Dík, že ste ma zviezli. – vysúkavala sa.

- Ja musím poďakovať. – konečne sa prebral zo šoku. – A...- načiahol sa na zadné sedadlo. – Táto bola od začiatku určená tebe. – podával jej čokolád

„...že ti nie je hanba takto nehorázne klamať...“ vrazilo mu svedomie päťou, ale preglgol to.

Jéééj. Zapýrila sa.

- Vybral som takúto. Zlákal ma ten francúzsky znejúci názov MERCI...a poznáš to: "*Mersíí, za to, že sííí...*" ...Myslím to vážne. – dopovedal rázne, vyskočil z auta a zabuchol dvere.

Akoby niesla v ruke prinajlepšom sošku Oscara, pyšne vyšla tiež a niesla sa ku vchodu, ako primabalerína. Ale obzrela sa.

- Vy nejdete domov? – vyčarila zas úsmev.

Vytiahol zo zadného sedadla ešte jablka a z kufra zvyšný nákup a jasné,...že šiel.

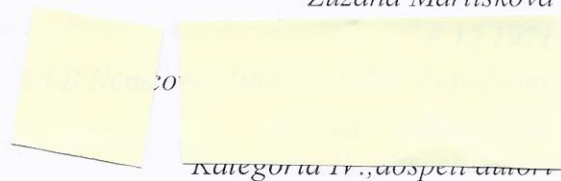
Stáli oproti seba vo výťahu a snažili sa takmer ani nedýchať, aby nebrali tomu druhému priestor, v ktorom by sa chcel prípadne realizovať. Nikto sa nerealizoval. Iba stáli. A nadávali, že na siedme poschodie je len taký krátky kúsok, žiarovka už neblinká, výťah neharmoce, zaseknutie nehrozí.

- Pozývam vás na jogurt a predstavenie, ktoré som ...nacvičila. Idem zajtra na konkurz do divadla. Rada by som to ukázať aspoň nejakému divákovi. Tak o desať minút, u mňa. - povedala tajomne do vlastných dvier, kým odomykala. - ...ale len v prípade, že mi ani slovom nespomeniete, ako je na tom vaša noha so zdravotným stavom. To si nechajte do klubu námestníkov pred kostol. – pozrela spopod klobúčika, ktorý si zas nacapila na hlavu, aby jej nezavadzal v rukách.

„Žaba drzá, navázať sa ti chce do kamarátov...“ kyvkalo si svedomie rozhorčene hlavou. Tentokrát schytalo samo. Preventívne. „To nie sú kamaráti. Sú to len dedkovia s rukami za chrbtom, čo nemajú, čo na robote. Ja robotu mám! Budem divák!“

Zakoprcol o prah.

Zuzana Martišková

KATEGORIA IV., dospelá literatúra